

Τα κρυφά της καρδιάς

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λέγεται ότι η εποχή μας χαρακτηρίζεται από ψυχικές ασθένειες ποικίλες, αλλά και σε πολλούς ανθρώπους. Η ταλαιπωρία είναι φανερή στο πρόσωπό τους, πασχίζοντας να λυτρωθούν από τη μελαγχολία, τη θλίψη, τον ψυχικό πόνο. Βιώνεται η μοναξιά ως απουσία Θεού και ανθρώπων. Δεν υπάρχει η χαρά και το νόημα της ζωής.

Από την άλλη ακούμε να λέγεται ότι ο Χριστός είναι «ιατρός των ψυχών και των σωμάτων ημών», ότι η Εκκλησία είναι νοσοκομείο κι ότι οι άγιοι Πατέρες μάς δείχνουν τον τρόπο της θεραπείας μας.

Αν και τα πιο πάνω είναι αληθινά, εν τούτοις δεν κατανοούνται ορθά. Χρειάζεται, για να έχει αποτέλεσμα ένας λόγος ή μια έννοια, να έχουμε την ίδια αντίληψη με αυτόν που εκφέρει το λόγο ή την έννοια, αλλιώς παρατηρείται παρερμηνεία και σύγχυση. Αν ο γιατρός π.χ. μιλά για την αιτία μιας ασθένειας και εμείς θεωρούμε άλλη, βρισκόμαστε σε λάθος δρόμο και θεραπεία δεν υπάρχει.

Όταν η Εκκλησία μιλά για ασθένεια εννοείται λάθος τρόπος ζωής που πηγάζει από εμπαθή καρδιά και αποξενωμένη από τη χάρη του Θεού. Αφού για να καταλάβουμε ότι κάτι νοσεί χρειάζεται να ξέρουμε πότε είναι υγιές, έτσι, και για να καταλάβουμε τι είναι η αμαρτία-ασθένεια, χρειάζεται να ξέρουμε για την αγιότητα-υγεία. Οι άγιοι είναι οι υγιείς άνθρωποι, που αγωνίστηκαν να το πετύχουν με τη χάρη του Θεού, όντας και αυτοί τέκνα του πρώτου Αδάμ που

έφεραν μαζί τους ως κληρονομιά τα αποτελέσματα της πτώσης. Η θεολογική αυτή τοποθέτηση δεν είναι θεωρητική. Είναι η παρατήρηση που καταγράφει την πρακτική της ζωής

Όταν στους Ψαλμούς του Δαβίδ διαβάζουμε τη δέηση «ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με» (Ψαλμ.18,12) και ο Χριστός λέει ότι «εκ της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί...» και όλες οι αμαρτίες (Ματθ.15,19) και οι άγιοι Πατέρες, από την πείρα τους μιλώντας, μας τονίζουν το πόσο σημαντικό είναι για την υγεία μας ο καθαρισμός της καρδιάς, σημαίνει ότι τα κρυφά και μυστικά αμαρτήματα, καθορίζουν την ψυχοσωματικής μας υγεία.

Η σε βάθος εξέταση του εαυτού μας, της προσωπικής μας ιστορικής πορείας, με τη βοήθεια ενός έμπειρου πνευματικού πατέρα, θα μας καθарίσει από τα κρυφά της καρδιάς μας και θα μας δώσει τη χάρη της ελευθερίας. Νοούμενου ότι ο εαυτός μας, για να μην πονέσει από την πραγματικότητα, αυθόρμητα μηχανεύεται τρόπους για να την καλύψει, και ο χρόνος καθώς περνά ξεθωριάζει την ένταση, καταλαβαίνουμε πόσο απαραίτητο είναι η συμβολή ενός άλλου ή κάποιων άλλων στο να βγουν στην επιφάνεια τα κρυφά της καρδιάς και να θεραπευτούν.

Είναι κατανοητό ότι η εξομολόγηση ως απλή αναφορά των αμαρτιών, που πολλές φορές εντοπίζονται σε ηθικά παραπτώματα, χωρίς τη γνώση της αιτίας που τις προκάλεσε, δεν μπορεί να θεραπεύσει τον άνθρωπο.

Όταν οι διάφορες νευρώσεις εκφράζονται με αγχώδη συμπεριφορά, προσκόλληση σε πρόσωπα, επιδίωξη ευχαριστήσεων και ανέσεων, είναι δείγμα ότι η καρδιά νοσεί. Η θεραπεία, μιας τέτοιας πολύπλοκης ασθένειας, θέλει χρόνο και κόπο που στηρίζεται στην επιθυμία να θεραπευτούμε και στη σοφία να το τολμήσουμε όσο ζούμε.

Θα πρέπει να ευχαριστούν το Θεό όσοι:

- Κατανόησαν την ασθένειά τους, γιατί σημαίνει ότι τους φώτισε το μέσα τους σκοτάδι.
- Τόλμησαν να κατεβούν στον άδη του πόνου βλέποντας την πραγματικότητα, γιατί δεν ζουν με ψευδαίσθηση.
- Αποφάσισαν να ζητήσουν βοήθεια και να μην γίνουν γιατροί του εαυτού τους, γιατί αλλιώς θα πέθαιναν.
- Βρήκαν τον κατάλληλο για εκείνους γιατρό – πνευματικό πατέρα, γιατί τους ευλόγησε ο Θεός για την ταπείνωση της καρδιάς τους.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com